

EHTOOLLISEN SALAINEN PUOLI

Pekka Ervastian esitelmä 11.12.1932

Ehtoolliskalkista ja ehtoollisesta yleensä viime kerralla puhuessamme, sanoimme, että ehtoollisessa voimme huomata ainakin viisi merkitystä. Koetimme vähän selittää kahta merkitystä, eksoteerista ja esoteerista, ja nyt olisi meidän tänä päivänä tehtävä jotenkuten selkoa kolmesta muusta merkityksestä, nimittäin maagillisesta, mystillisestä ja okkultisesta merkityksestä. Kun nyt tahdomme kääntyä tarkastamaan pyhän ehtoollisen maagillista merkitystä, on meidän palattava ensimmäiseen kristilliseen pyhään ehtoolliseen, kristilliseen nimittäin, siihen jossa Jeesus Kristus oli mukana ja jolloin hän – niinkuin meidän on tapana sanoa – asetti pyhän ehtoollisen. Meidän täytyy palata siihen takaisin, aloittaa siis samasta kohdasta kuin viime kerrallakin, mutta tällä kertaa kosketellen toisia asioita.

Meidän on helppo mielessämme kuvitella tuota tapahtumaa. Jeesus ja hänen opetuslapsensa – hänen lähimmät apostolinsa – istuvat ylhäällä toisessa kerroksessa, huoneessa, josta oli näköala Jerusalemin yli. On iltahämärä, aurinko on laskemaisillaan ja sitten laskeutuu sillä aikaa kun tämä ehtoollinen syödään. Jeesus istuu siellä opetuslastensa keskellä. Näistä opetuslapsista meidän huomiomme kääntyy ennen kaikkea neljään, nimittäin Johannekseen, Pietariin, Jaakobiin ja Juudakseen. – Johannes, Pietari ja Jaakob, nehan olivat aina Jeesuksen kanssa. Silloin kun hän vetäytyi Öljymäelle, kun hän oli Getsemanessa, hän aina otti nämä mukaansa. Vetäyty-

essään erilleen he kolme olivat häntä lähellä. Mutta erikoisesta syystä tietysti meidän huomiomme kiintyy myöskin Juudakseen, koska Juudaksesta puhutaan evankeliumeissa ehtoollisen yhteydessä samoin kuin puhutaan Pietarista ja Johanneksesta. Nämä kolme mainitaan evankeliumien kertomuksessa ehtoollisen, viimeisen pääsiäisaterian yhteydessä. Niinkuin viime kerralla mainitsimme ja muistutimme mieleen, niin tässä viimeisessä ehtoollisessa asetettiin ehtoollinen jonkunlaiseksi muistojuhlaksi: ”Tehkää tämä aina minun muistokseni.“ Emmekä oikeastaan voi ajatella, että Jeesus olisi mistään muusta puhunut asettaessaan tämän pyhän ehtoollisen, kun hän itse eli maan päällä ja vietti opetuslastensa kanssa vanhaa tuttua elämää. Hän tahtoi, ei ainoastaan painostaa silloin sitä, että tämä ehtoollinen olkoon muistojuhla, joka muistuttaa kaikkien opetuslasten mieliin, mitä Jeesus oli opettanut ja tehnyt, ja kuinka se, mitä hän on opettanut, heitä auttaa itsekasvatuksessa ja henkisessä elämässä. Mutta samalla kun oli tämä fyysillinen tapahtuma, tämä tapahtuma näkyväisessä maailmassa, jossa Jeesus kehoittaa opetuslapsiaan viettämään muistojuhlaa, tapahtui siinä ehtoollisessa jotain muuta. Tässä ateriasa oli salainenkin puoli, semmoinen, josta nimenomaan ei puhuta evankeliumissa. Vaikea siitä olisi ollutkaan puhua, koska se koski opetuslasten omaa sisäistä elämää. Mutta kun me näin monta sataa vuotta – yhdeksäntoista sataa vuotta – myöhemmin tätä tapahtumaa ajattelemme, kun sitä mietimme ja tutkimme, kun me asetumme siihen tilanteeseen, silloin myöskin voimme nähdä ja käsittää semmoista, josta ei nimenomaan ole evankeliumissa puhuttu. Voimme nimittäin nähdä, mitä liikkui opetuslasten sielussa, mitä heidän sisässään tapahtui silloin, kun Jeesus Kristus antoi heille leipää ja viiniä ja sanoi nuo merkilliset sanansa: ”Tämä on minun ruumiini ja tämä on minun vereni.“ Me voimme katsella nyt myöhemmin

opetuslapsia siellä Jeesuksen ympärillä ja me voimme ikään kuin tunnustellen havaita, mitä he ajattelivat, mitä he tunsivat. Ja silloin huomiomme – niinkuin sanottu – kiintyy ennen kaikkea noihin neljään mainitsemaani, jotka olivat Johannes, Pietari, Jaakob ja Juudas. Ensiksi tietysti katseemme kiintyy Jeesus Kristuksen persoonallisuuteen ja me ihmettelemme hänen olemustaan, hänen ulkonaista olemustaan ja samalla sitä olemustaan, joka ei tullut näkyviin aina jokapäiväisessä elämässä, silloin kun hän liikkui ympäri, mutta joka tuli näkyviin määrättyinä juhlahetkinä niin sanoakseni. Kun hän puhui, kun hän tahtoi jotain, siunasi, paransi, silloin oli hänen ulkomuodossaan jotain, jota ei ollut aivan muuten. Tämä selittää meille sen seikan, että hänestä on merkillisiä kuvia, nimittäin taiteilijain, ihmisten luomia kuvia – niin sanoakseni, ihannekuvia, semmoisia kuvia, joita asianomaiset taiteilijat, maalarit ja veistotaiteilijat ovat itse saaneet omissa inspiraationissaan. Ne ovat erilaisia nämä kuvat johonkin määrään, mutta niissä on aina joku yhteinen piirre. Ja me voimme ymmärtää, että kun myöhemmin suuret taiteilijat ovat tahtoneet tuoda näkyviin mestarin kasvot, he ovat nähneet inspirationsaan hänen muotonsa toisessa maailmassa ja ovat sen mukaan koettaneet sitten maalata tai veistää oman kuvansa hänestä. Mutta nämä kuvat, joskin ne ovat joissakin yksityiskohdissaan erilaisia, ovat myöskin, niinkuin huomaa, joissakin suhteissa yhdenlaisia. Kun näemme jonkun suuren taiteilijan tekemän kuvan Jeesus Kristuksesta, tunnemme, että tuo on Jeesus Kristus. Emme erehdy, että se olisi joku toinen ihminen. Meillä on itsellämme kuin vaistomainen tieto, minkälainen Kristus on, ja me tunnemme hänet heti. Tietysti siihen vaikuttaa, että kun taiteilija on maalannut Kristuksen kuvan, on se keskeinen siinä taulussa. Mutta ei se ole ainoastaan siinä, mutta me näemme, että tuossa on Kristus. Mutta se kuva, joka

on saatu, on enemmän tai vähemmän saatu inspiratsioonissa sen ulkomuodon nojalla, joka Jeesus Kristuksella on eetterihahmossa toisessa maailmassa. Ja se Jeesus Kristuksen kuva on ollut Jeesuksella aina juhlahetkinä, silloin kun hän eli maan päällä. Se joka osasi nähdä, näki aina silloin kun Jeesus puhui tai suoritti jonkun voimatyön, se näki hänessä aina tuon eetterihahmon. Ja se ei täydellisesti millään tavalla poikennut fyysillisestä ruumiista, mutta oli kirkastettu fyysillinen muoto. Sentähden hänen fyysillinen muotonsa on vaihtunut elämän aikana niinkuin muidenkin ihmisten. Hän oli kerran nuori poika. Tietysti hän oli parraton. Mutta kun hän oli tullut vanhemmaksi ja kun hän oli Jordanin kasteessa ja alkoi jumalallisen toimintansa, silloin hänellä oli parta, semmoinen kaksihaarainen. Sentähden meillä on edellisiltä vuosisadoilta kuvia Jeesus Kristuksesta, maalattuja kuvia ja erilaisia piirroksia vain ja nämä kuvat on nähtävästi osaksi ottu Jeesus Nasiirin ulkomuodosta silloin, kun hän oli nuori ja ilman partaa, ja osaksi ehkä – varsinkin myöhemmin on otettu – hänen siltä ajaltaan, kun hän julkisesti esiintyi, ja silloin niillä kuvilla on parta. Silti nuo kuvat, joiden sanotaan olevan Jeesuksen muotokuvia jollain tavalla, eivät ole vääriä. Ne ovat eri ajoilta ja tiedetään olevan kuvia, joista väitetään, että ne ovat aivan autenttisia. Roomalaisessa kirkossa Italiassa säilytetään niin sanottua Veronican hikiliinaa, jolla Veronica pyyhki Jeesuksen kasvot, kun hän vaelsi Golgatalle. Se on kyllä hyvin merkillinen. Kun sitä tarkastaa, niin saa jonkunlaisia piirteitä ihmisen kasvoista siitä liinasta. Vielä merkillisempi on toinen liina, nimittäin sen, josta kerrotaan, että se oli se pitkä liina, johon Jeesus Kristus kuolemansa jälkeen käärittiin. Kun Joosef Arimatialainen otti hänet ristiltä alas, silloin hänet käärittiin päästä jalkoihin siihen liinaan. Semmoinen liina on olemassa ja sen historiaa on tutkittu monen vuoden aikana tällä vuosisa-

dalla. Oppineet ovat tutkineet sitä. Ja se on muutenkin kemiallisesti käsittämätön kappale. Jos sitä olisi väärennetty ja keinotekoisesti saatu joihinkin aikoihin, olisi tarvittu semmoista kemiallista taitoa, jota tuskin on nykyään. Kemistit vakuuttavat, että olisi äärettömän vaikeata saada meidän aikanamme aikaan joihinkin tuommoista, sillä se liina on ottanut vastaan hänen vartalonsa kahdessa osassa, selkä- ja etupuolelta. Ja se on hyvin merkillinen, se on kuin valokuvan negatiivi. Ei sitä voida selittää, miten se on syntynyt, ellei ajatella, että se on syntynyt sillä tavalla, että joku ihminen on maannut siinä. Siinä näkyy veren jälkiä, jälkiä haavoista ja kasvojen piirteitä hämärästi. Se on merkillinen todistuskappale. Ja nyt on huomattava, että okkultisissa piireissä on sanottu, että tämän vuosisadan alkupuolella tullaan tekemään löytöjä, jotka todistavat, että Jeesus on ollut olemassa ja että hän on kuollut sillä tavalla kuin on kerrottu evankeliumeissa. On merkillisiä todistuskappaleita ja epäilemättä tullaan vielä tekemään semmoisia löytöjä, jotka epäilemättä todistavat asian. Nyt näissäkin liinoissa, sekä tuossa Veronican hikiliinassa että näissä hautakäärinliinoissa, on se kuva mikä näkyy, se on sekin aivan omalaatuinen, kuitenkin saman laatuinen kuin kaikki ne kuvat, jotka on saatu taiteellisesti. Mutta tämä on ehkä – kuinka sanoisi – jollain tavalla persoonallisempi. Se ei ole niin yleisuniversaalinen kuva kuin taiteilijain kuvat. Jeesuksella on kapeat, pitkät kasvot, parta, korkea otsa ja pitkä nenä ja ennen kaikkea hän tässä käärinliinakuvassa on majesteettisen näköinen. Se mikä mielestäni puuttuu niistä kuvista, joita Jeesus Kristuselta tehdään, se on majesteettisuus. Hyvyys, lempeys, rakkaus, se tulee kyllä näkyviin semmoisissa kuvissa, mutta majesteettisuus tahtoo useinkin puuttua. Semmoista kuninkaallista ja yliluonnollista majesteettisuutta eivät

taiteilijat ole osanneet saada, ehkä eivät ole osanneet nähdäkään. Se on kuitenkin silmiinpistävä.

Kun katselen nyt Jeesusta tuossakin ehtoollisessa, näen kuinka hän on majesteetillinen. En osaa kuvata sitä millään sanoilla, mutta se on ylimaallinen ja yli-inhimillinen majesteetti. Ja kun hän jakaa leivän ja viinin ja opetuslapset hänen ympärillään nauttivat siitä, niin me näemme, kuinka Johannes, joka oli opetuslapsista iältään nuorin, hän istuu siinä Jeesuksen vieressä, on aivan täydellisessä haltiotilassa. Hän ei koskaan kysy mitään, ei epäile, ei koskaan utele mitään. Hän tietää kaiken. Hän tietää koko olemuksessaan, että mitä Jeesus sanoo, se on niin ja totta. Hän tietää sen sen nojalla, että hän on ollut mukana aina näkymättömässä maailmassa Jeesuksen kanssa. Johannes on se opetuslapsi, josta sanotaan, että Jeesus häntä rakasti. Se merkitsee, että Johannes oli tullut sillä tavalla Jeesusta lähelle, että hän oli aivan nuorena tietoisesti astunut ulos ruumiistaan ja ollut Jeesuksen kanssa näkymättömässä maailmassa. Kaikki ihmiset nukkuvat, mutta tämä ei ollut nukkumista, vaan valveilla oloa, itsetietoisesti valveilla oloa. Johannes oli täydellisesti mystikko, että hän lähti fyysillisestä ruumiistaan ulos ja oli Jeesuksen kanssa toisessa maailmassa. Hän oli tällä tavalla koko sen ajan, jonka hän oli ollut Jeesuksen opetuslapsi, luultavasti vähää ennenkin jo. Hänelle ei ollut mikään vierasta. Hän oli se opetuslapsi, ihminen, joka aina näki jotain muuta ja joka oli aina tietoinen Kristuksesta, ei ainoastaan Jeesus Natsarealaisesta, vaan myöskin Kristuksesta. Hän oli tietoinen siitä, että Jeesus Natsarealainen oli kasteessa yhtynyt Kristukseen ja oli uusi olento. Johannes vaelsi myöskin siinä Kristuksessa, mutta hän ei osannut puhua eikä esiintyä. Hän ainoastaan hengessään ja sielussaan uppoutui Kristukseen ja Jeesus Kristukseen, sillä se oli samalla hänelle se, joka kulki täällä ja jossa hän eli ja vaelsi toisessa maailmas-

sa. Sentähden hän, mystikko, oli se, joka ymmärsi aina syvemmin Jeesus Kristuksen kaikkia opetuksia. Ja mielestäni ei ole syytä epäillä, etteikö tämä Johannes ole Johanneksen evankeliumin inspiroija ja kirjoittaja. Johannes osaa kertoa sillä tavalla kuin Johanneksen evankeliumi kertoo, nimittäin antaa Jeesus Kristuksen aina puhua. Toisten evankeliumeista ei huomaa niin selvästi, kuka se oli kun puhui ja sentähden kun he kertovat Jeesuksen elämästä, heiltä saattaa jäädä pois sellaista, mikä oli jäänyt Johanneksen muistiin. Sentähden Johannes on saanut kirjoitetuksi semmoisen evankeliumin, joka on täynnä Jumalan Pojan läsnäoloa. Se on suurenmoisin ja miellyttävin evankeliumi, tämä Johanneksen evankeliumi. Se on niin lähellä Jumalaa. Kristuksen oma sydän puhuu siinä koko ajan ja hänen tietonsa. Se oli Johannes joka puhui, Johannes näki jotain muuta ehtoollisessa, samalla kun hän söi ja joi. Hän tunsi, kuinka Kristuksen voima läpitunki hänet ja vapautti hänet personallisuudestaan, personallisesta olemuksestaan ja kuinka hän näki sen avulla toiseen maailmaan. Ja hän näki, että tämä ehtoollinen ei ole ainoastaan muistojuhla, se on myöskin jotain salaperäisempää. Sillä oli ihmeellistä, kun Jeesus Kristus itse antoi tuon kalkin kulkea ja sanoi: ”Tämä on minun vertani.“ Silloin hänen koko olemuksensa vavahti.

Kun käännämme katseemme Johanneksesta Pietariin, silloin näemme aivan toisenlaisen ihmisen. Pietari oli ensinnäkin vanha mies, vanhanpuoleinen, vanhempi mies. Hän oli keski-ikäinen, noin 40–50 vuoden ikäinen ja oli temperamentiltaan, niinkuin selvästi näemme evankeliumin kertomuksestakin, tulinen ja raju. Hän oli hyvin rehellinen, upporehellinen ja suora, hyvin tulinen ja kiivas. Hän oli tunteen ihminen ja sitten huomaamme hänessä erään lisäominaisuuden, hän oli välistä erittäin psyykkinen, herkkä, vaikutuksille altis toisestakin maailmasta ja psyykkinen niin, että hän saattoi nähdä asioita-

kin. Hän saattoi nähdä näkyjä joskus. Mutta sitten näemme, että hän oli samalla erittäin käytännöllinen, jokapäiväinen ihminen. Hän oli järki-ihminen. Hänen järkensä oli hengen valistama, mutta se oli luonnostaan, niinkuin semmoisilla ihmisillä tahtoo olla, hieman materialistinen. Hän oli siis erikoinen kompleksi psykologisesti. Hän oli materialisti ja rinnalla, en tahtoisi sanoa mystikko, näkijä, herkkä ihminen, mutta hänen materialisminsa tekee, että hän on hieman skeptillinen itseensä ja toisiin nähden. Ja varmana hän pitää ainoastaan sen, minkä hän on oppinut siveellisesti. Etiikka, siveysoppi, Jeesuksen käskyt, ovat hänestä päivänselviä asioita. Niistä hän pitää kiinni. Ne ovat hänestä Jeesuksen elämänymmärryksen a ja o. Ei se ole Jeesuksen seuraaja, joka ei seuraa häntä hänen käskyissään ja noudata opetuksia. Se on Pietarin kanta. Ja kun Pietarilla on joitakin näkyjä toisesta maailmasta herkkyytensä takia, hän joutuu vaikeaan tilaan. Hän tulee järkytetyksi. Hän ensi hetkessä näkee jotain ja sitten jonkun ajan perästä epäilee ja katuu, menee pois vähän tasapainostaan, sillä Jeesuskaan ei ole hänen antanut kehittää tätä psyykkistä kykyään. Pietarissa on kaikki semmoinen tilapäistä, mutta kun hän tilapäisesti näkee jotain, hän tulee järkytetyksi. Nyt tässä ehtoollisessa näemme selvästi, kuinka Pietari, koska hän on herkkä, myöskin vavahtaa sielussaan, kun hän ottaa tuon leipäpalasen ja juo kalkista viiniä. Hän näkee jotain, mitä ei voi selittää itselleen, mutta näkee, että tuossa on jotain kosmista, joka menee ulos maailmankaikkeuteen. Hän pelästyy, mutta ihastuu samalla, ja ihastus on ensin yläpuolella. Muistamme, kuinka evankeliumin kertomuksen mukaan Jeesus kerran kysyi: "Kenenkä te sanotte minun olevan?" Silloin Pietari vastasi: "Sinä olet Kristus, Jumalan Poika, Messias, jota on odotettu." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Sitä ei kukaan muu kuin Isä ole voinut sinulle ilmoittaa." Se osoittaa, että Pietarilla

on järjessään sisäinen käsitys Jeesuksen siveysopista, että se on uusi elämä, joka on aloitettava, kun tahtoo seurata Jeesusta. Sitten Pietari on vielä jollain tavalla intuitiivisesti ja näyssä ehkä käsittänyt, että Jeesus ei ole itse keksinyt tätä siveysoppiin, vaan että se on tullut Isältä, maailmankaikkeuden syvyydestä. Jeesus on ainoastaan tulkinnut, mikä on elämässä totta. Tämän on Pietari käsittänyt aikaisemmin, kun hän sanoi, että Jeesus on Jumalan Poika. Pietarilla on siis tämmöisiä suuremoisia kokemuksia, mutta hän on samalla luonnostaan materialistinen, jonka vahvuus on vain etiikassa. Hän istuu taas täällä ehtoollisessa ja tuntee semmoisia asioita, että hän ihastuu äärettömästi. Ja evankeliumissa kerrotaan Pietarin sanovan: ”Minä olen valmis seuraamaan sinua vaikka kuolemaan.“ Ja silloin Jeesus asettaa kuin sordiinin hänen päälleen heti: ”Kuule, Pietari! Ennen kuin kukko tänään kolmasti laulaa, olet sinä kieltänyt tuntevasi minut.“ Tämä on samalla sangen julma ja ihmeellinen ennustus ja tuntuu melkein kovalta, että Jeesus sanoo sen Pietarille. Mutta Jeesus tahtoo antaa Pietarille erikoisopetuksen, että hän tuntisi ja tietäisi, minkälainen kahdenlainen olento Pietari oli. Ja tiedämme, kuinka vaikea se yö oli Pietarille. Silloin kun Jeesus otettiin kiinni ja vietiin pois, silloin Pietari sanoi kolmasti: ”En tunne sinua.“ Se oli hyvin ihmeellinen kokemus Pietarille, sillä olihan Jeesus sanonut: ”Sinä olet se kallio, jolle minä tulen rakentamaan seurakuntani.“ Se kallio sitten kielsi hänet. Se oli Pietarille ääretön nöyryytys. Voimme ymmärtää, mitkä sielun tuskat, omantunnon tuskat siitä tuli Pietarille. Mutta se oli kuin viimeinen voitelu hänen epäröinnissään. Sen perästä hän oli uskon kallio.

Sitten Jaakobista ei puhuta ehtoolliskertomuksessa. Mutta Jaakob on jollain tavalla myös tyypillinen, että meidän huomiomme kiintyy häneen. Hän on semmoinen aivan

rauhallinen ihminen, semmoinen joka on myös ymmärtänyt Jeesuksen siveysopin, eikä hänellä ole mitään häiritseviä psyykkisiä kokemuksia. Hän ei ole mystikko, okkultisti, vaan käytännön ihminen. Hän on ymmärtänyt, että Jeesuksen seuraaminen on juuri siinä, että seuraamme hänen siveysoppiin ja että ennen kaikkea seuraamme häntä rakkaudessa. Jaakob on semmoinen temperamentti, materialistinen ja samalla henkevä. Hän on henkeä ja materiaa, käytännöllinen ihminen. Sentähden hänen kantansa on se, että kaikki puhe yliluonnollisista asioista, se on aivan turhaa, kuin tuulesta temmattua, jos ei ihminen elä jollain uudella tavalla. Mitä se merkitsee, jos aina puhumme Jumalasta, sanoo Jaakob, ajattelemme ja puhumme Jumalasta, ja sanomme kuka ties rakastavamme Jumalaa. Mitä se semmoinen puhe on, ajattelee Jaakob. Kuinka sitä voi rakastaa Jumalaa ja kaikenmoisia asioita, joita ei näe? Jos rakastan, rakastan ihmisiä ja veljiä. Siitä näkyy minun rakkauteni Jumalaan. Jaakob ottaa asiat aivan käytännölliseltä kannalta. Jos rakastan Jumalaa, merkitsee se, että rakastan ihmisiä. Jos en rakasta ihmisiä, en rakasta Jumalaakaan. Kun katselemme häntä tuossa ehtoollisessa, hän ei tulekaan järkytetyksi. Hän tuntee rakkautta ja sopusointua täynnä olevaa ihanaa tunnelmaa, mikä on siinä ehtoollisessa, ja hän ajattelee eteenpäin: Kuinka maailma todella tulee kauniiksi, kun ihmiset oppivat elämään sopusoinnussa, veljeydessä ja ystävyudessa keskenään, kuin nyt me opetuslapset Jeesuksen ympärillä. Meillä on tämä ihme-opettaja luonamme ja on aina vaikuttanut meihin rauhoittavasti ja tyynnyttävästi. Emme riitele, vaan rakastamme toisiamme, sentähden että hän rakastaa meitä ja me rakastamme häntä. Kuinka onnelliseksi ihmiskunta tulee, kun kaikki ihmiset oppivat rakastamaan näin toisiaan. Silloin tulee paratiisi maan päälle. Näin ajattelee ennen kaikkea

Jaakob ja hänelle se muodostuu ennen kaikkea muistojuhlaksi, joka on vietettävä muistojuhlana Jeesuksen kuoleman jälkeen.

Ja sitten meidän katseemme lopulta kiintyy neljänteen, Juudakseen, Juudas Iskariotiin, ja siinä tapaamme kerrassaan merkillisen temperamentin ja ihmisen. Juudas on melkein vaikeatajuinen, salaperäinen olento ja kuitenkin niin yksinkertainen. Hän on nuori, tuskin kolmekymmentä vuotta, mutta hän on kiihkeä Messias-uskoja. Hän on Messias-odottaja ja on kiihkeästi tullut vakuuttuneeksi siitä, että Jeesus Natsarealainen on tämä Messias. Ja hänen käsityksensä Messiaasta on se juutalainen käsitys, että Messias vapauttaa Juudaan kansan ja tulee hallitsemaan maailmaa. Ja siitä on ollut puhetta Jeesuksenkin kanssa, että hänen uskolliset opetuslapsensa saavat hallita maailmaa. Juudakseen on tuo mennyt semmoisena juutalaisena Messias-käsityksenä ja hän on kiihkeästi odottanut sitä aikaa jolloin tuo tuhatvuotinen valtakunta alkaisi ja hän on monta kertaa tuntenut itsensä melkein kärsimättömäksi, kun se viipyy niin kauan. Miksi Jeesus ei ala? Ja Juudas on erikoislaatuinen ihminen, semmoinen ihminen, jota me tänä päivänä nimitämme mediumiksi ja sentähden Juudas on monta kertaa kyllä, Jeesuksen seuraajana ja opetuslapsena, nähnyt näkyjä, että enkelit ovat Jeesuksen ympärillä ja taivaat voivat aueta, että siis Jeesuksella on semmoisia suhteita näkymättömään maailmaan, kuin toisilla ei ole. Tämä on kehittänyt hänen Messias-uskoaan ja hän odottaa sitä päivää kiihkeästi, jolloin Jeesus astuu esiin omassa majesteetissaan, jolloin tapahtuu suuri ihme, että kaikki ihmiset maan päällä saavat tietää, että Jumalan Poika, Messias, on tullut. Nyt alkaa tuhatvuotinen valtakunta ja aletaan hallita maailmaa. Juudas on henkisesti katsoen materialisti, ei jokapäiväisellä tavalla, vaan sillä tavalla, että hän käsittää henkiset asiat materialistisesti. Hän ei ole käsittänyt sitä, kun Jeesus sanoi: "Minun valtakuntani ei ole

tästä maailmasta.“ Sitä hän ei ole käsittänyt. Hän on käsittänyt, että Jeesus on Messias joka hallitsee, kun enkelit tulevat ja puhaltavat pasuunoihinsa. Niin hän ajattelee nytkin tuolla ehtoollisella, kun hän, joka on mediumi, kun hänkin joutuu semmoiseen täräykseen ja näkee noita asioita nauttiessaan leipää ja viiniä. Ja Jeesus on kyllä puhunut siinä ehtoollisessa, että yksi teistä tulee pettämään minut, mutta ei sano, kuka se on. Ja silloin ei Juudaskaan ole sitä sanaa ymmärtänyt sillä tavalla, että hän pettäisi. Hän ei ole ottanut sitä itselleen. Hän on ehkä toisten kanssa katsellut ympärilleen, kuka se pettäisi hänet. Mutta Juudas saa sitten Jeesukselta kastetun palasen. Muistamme evankeliumista, että Johannes, joka istui Jeesuksen rinnalla, kysyy: ”Kuka se on meistä, joka pettää?” Jeesus kuiskasi Johannekselle: ”Hän se on, jolle kastetun palan annan.“ Ja Jeesus otti leivän ja kastoi viiniin, antoi Juudakselle ja sanoi: ”Tee pian, minkä aijot tehdä.“ Ja evankeliumissa kerrotaan, että silloin saatana meni häneen. Juudas meni ulos. Ei Juudas vielääkään käsittänyt, että kaikki loppuisi tragediaan, vaan käsitti, että nyt on tullut aika, jolloin hän, Juudas, pakoittaa Jeesuksen näyttämään maailmalle, kuka Jeesus on. Ja se on tullut sillä tavalla se hetki, että minä Juudas olen ilmoittanut juutalaisille papeille ja roomalaiselle sotaväelle, että Jeesus tulee tänä yönä sinne Getzemanen. Sillä minä olen tuntenut koko sielussani, että nyt sen hetken täytyy tulla, jolloin Jeesus ilmoittaa, kuka hän on, ja tulee esiin kaikessa majesteettillisuudessaan. Juudas uskoo yhä sitä. Ei ole aikaa epäillä, sillä saatana meni häneen. Se merkitsi, että koko houkutus kaikessa loistossaan meni häneen. Nyt hän lopulta uskoi. Hän riensi ja ilmoitti, missä he voisivat ottaa Jeesuksen kiinni, millä tavalla se voisi tapahtua. Sillä Jeesus oli aina, kuten muistamme, lymynnyt, eikä antanut itseänsä kiinni, ei roomalaisille eikä juutalaisille. Hän hävisi aina kaikkien

näkyvistä. Mutta nyt tänä yönä ja tuon ehtoollisen jälkeen Jeesus menee opetuslapsineen puutarhaan ja sitten tulee kansanjoukot ja sotamiehet. Ja Juudas on sopinut, että se on se mies, jota hän suutelee. Ja silloin Juudas tulee Jeesusta vastaan ja suutelee ja Jeesus katsoo häneen melkein hymyillen. Siinä on traagillinen päätös, mutta samalla suuri anteeksi antava hymy. Ja Juudas ymmärtää silloin aivan äkkiä, että nyt hän sittenkin pettää Jumalan Pojan. Se merkitsee, että nyt hän sittenkin pettää sen korkeimman. Se korkein ei tulekaan tällä tavalla ilmi, ei tule Jumalan valtakunta sillä tavalla, juutalaisten maailmanvalta sillä tavalla. Ei tapahdu mitään sellaista. Minä olen erehtynyt. Ja samalla hän näkee Jeesuksen silmissä täydellisen anteeksiannon. Jeesus aivan kuin sanoo hänelle, että minä tiesin kyllä mitä piti tapahtuman, mutta tämän piti näin tapahtua. Ja sinä tiedät, että minä olen aina sinua rakastanut ja annan anteeksi sinulle. Mutta Juudas ei voinut antaa itselleen anteeksi, että hän oli niin kerrassaan erehtynyt. Hänen rakas opettajansa olisi vielä voinut elää maan päällä ja näyttää esimerkkiä. Kuka sen tietää miten Jumalan valtakunta olisi voinut tulla. Ja silloin Juudas lähtee ja hirttää itsensä ainoastaan sen tähden, että hän luulee, että menikö kaikki työ hukkaan hänen takiaan. Hän oli Juudas, yksi niistä, jotka rakastivat Jeesusta koko sydämestään. Ei meillä saa olla sellaista tavallista käsitystä Juudaksesta, että hän olisi kadotuksen lapsi ja Jumalan pettäjä, niinkuin dogmatiikassa sanotaan. Silloinhan me voisimme sanoa, että hän oli maailman pelastaja, koska Jeesus ristiinnaulittiin hänen takiaan. Älkäämme sotkeko dogmatiikkaa siihen. Tämä oli suuri tragedia. Juudas teki kaiken rakkaudesta ja uskosta. Hän erehtyi. Kuka ei meistä erehtyisi.

Nyt voimme sanoa, että ehtoollisen magia ensimmäisessä ehtoollisessa oli siinä, että opetuslapsista muutamat huomasi-

vat, että siinä on jotain muuta, ei ainoastaan muistojuhlaa, vaan salainen vaikutus, joka järkyttää sielua. Mutta he eivät Jeesuksen kuoleman jälkeen osanneet pitää muuta kuin muistojuhlaa ja silloin ei tapahtunut mitään erikoista. Sitten vasta, kun Paavali oli kääntynyt ja ymmärsi syvemmin näitä asioita ja kävi keskustelemassa toisten opetuslasten kanssa, silloin he ymmärsivät, että on otettava lukuun myöskin tämä maagillinen puoli ehtoollisessa.

Esitelmän pika- ja puhtaaksikirjoittanut Reino Kuosma. Jäljentänyt EH.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja*, 1940.